

tájékozást is majdnem lehetetlenné teszi, a korfokozatok zagyvaléka pedig betekintést alig enged, a kilátás csak pár lépésre szorítkozik, s mindenhol 1—300 éves törzseket látunk, a mennyiben a törzs kisebb hibája a fát ezen kort elérni engedte.

A kihasználás csupán bordonálekra és subiákra alkalmas törzsekre szorítkozik, kisebb méretű épületfa, vagy tűzifa senkinek sem kell, a község saját erdejéből fedezi ebbeli szükségletét.

A nép zömét a katonai parancsnokság alatt elkényeztetett, úgy a ruházat, mint az élelem dolgában igényekkel nem bíró, de pénz dolgában telhetetlen favágók és fuvarosok képezik; az irástudók mind politikusok s különösen a magyarokat ellenséges szemmel nézik. Ogulinban magyarelles tüneményekben részesültünk, s további ott időzésünk esetére valószínűleg tettlegességre is került volna sor.

Zárom soraimat, mert úgy érzem, hogy az itteni ázsiai állapotok felett keserűen találnék kifakadni.

K. Gy.

m. kir. erdőszjelölt.

Vadászati tárcza.

Medveadászatok Ungmegyében.

Közlő: Rochlitz Pál, m. kir. erdősz.

Folyó szeptemberhó 4-től mai napig, nagyszámu hajtók zajától visszhangzottak Uzsok, Ticha, Lyutta, Csornohovola és Dubrinics vadonjai. Gróf Széchenyi Béla Ő Méltósága, a rettentetlen vadász s az ungmegyei kincstári vadászati területek bérlője, itt tartá kedvező időjárás mellett, medveadászatait gr. Török József országgyűlési képviselő, később gróf Zichy Rezső urak, 2—3 ungmegyei kincstári erdőtiszt és néhány környékbeli vendég társaságában.

A résztvevők előtt bizonyára felejthetetlen lesz ama néhány nap, melyeket e társaságban töltöttek; felejthetlenné

teszik azokat nemcsak a mindvégig uralkodott kedélyesség és a vadászatnak — bár későn beállott — szép eredménye, de különösen ama körülmény, hogy többen, kik eddig jó vadászoknak tartották magokat, ez alkalommal tapasztalhatták, hogy a „jó vadász“ elnevezéshez tartozó egyik főkelléknek, a kitartásnak — ha nem is teljes — híjával bírnak.

Egyébiránt a jelen voltak dicséretére legyen mondva, hogy indokolt türelmetlenségének egyik sem adott kifejezést. De hogy is tehették volna azt, midőn látták, hogy a házi ur a hetedik napon éppen úgy, mint az első, fárasztó és teljesen eredménytelen vadászat után, pajzán kedvvel kurjongatva, jött le a magas hegyekről, tréfásan azzal biztatva vendégeit, hogy majd lövünk holnap, vagy a jövő héten, vagy pedig a jövő évben.

A vadásztársaság szeptember 4-én indult ki Sztavnáról, s a vadászatot a Gácsország határán fekvő uzsoki erdőkben kezdette meg. Feszülten vártuk a medve közelgését, vagy legalább a fegyverek durranását; de csak egy, a hajtásban kullogó ordast ijesztett el egyik parasztpuskás, hosszú, öblös egyszövű flintájával. De ez is elegendő volt arra, hogy a vadászok kedvét fokozza, mert — mint ez rendszeren történni szokott — jó jelt láttak abban, hogy az első vad nem ment el lövés nélkül. A következő két napon a tichai erdőségeket hajtottuk meg; medvét azonban ott sem találtunk. A negyedik nap reggele már a lyuttai erdők „Lyutka“ nevű részében talált minket s az ebben tett hajtáshoz fűzött reményünk csak azért nem teljesült, mert egyik vadász a hajtásban volt hatalmas maczkót elhibázta. A következő napon egyik hajtásban sem volt medve; harmad nap azonban a lyuttai „Jaszenki“ nevű erdő részben újból kikerülte egy medve a hibásan kiröpített golyót. Eltelt azután szeptember 10-ike, tehát a vadászat hetedik napja is, de bőrével még semmiféle vad sem számolt be. A türelmet-

lenségnek azonban semmi nyoma sem látszott; hisz ez lehetetlenség is lett volna gróf Széchenyi ur bámulatra méltó kitartása és kifogyhatlan jó kedve mellett! meg minduntalan fel-felvillanyozott egy biztató, kedvesen hangzó szó: „Csornoholova“.

Midőn 11-én délután sátrainkat Csornoholován felállítottuk, feledve lett, hogy 7—8 napon át eredménytelenül fáradtunk, annál is inkább, mert a falu közelében a megelőző éjjel egy jókora medve ejtetett el lesben. Itt csatlakozott hozzánk gróf Zichy Rezső Ő Méltósága.

Nagy volt örömünk, midőn a helybeli birótól, egy régi híres vadásztól, hozzá intézett ama kérdésünkre: lesz-e holnap valami? azt a választ nyertük, hogy „lesz“; mert évek óta kétségtelennek tekintik azt, hogy ha az öreg bíró e szócskát kimondja, akkor medvének a hajtásban lenni és lövésre jönnie kell.

És ez most is bebizonyult. Alig indultak meg a hajtók a „Rebri“ nevű erdőrészben, ugyanott, hol ezelőtt két évvel egy hajtásban hat medve közül három ejtetett el, midőn egy nagy, fekete medve a sűrüségből kibontakozott.

A hajtók távoli nagy lármája, ugy látszik, nem sok aggodalmat okozott neki, mert szedret szedve, lassu léptekkel közeledett a vadászok felé. Egyszerre eldördül egy lőfegyver, gróf Széchenyi ur fegyvere, ugyanaz, mely Ázsiában egy pár oroszán s más nagy vadnak már kioltotta életét s végett vetett a maczkó nyugodt lakmározásának. A lövés halálos, de kissé kurta volt s a medve fájdalmas böggessel a lövonal hosszában megiramodva, lehetővé tette azt, hogy Zichy és Török gróf urak két-két lövéssel megtiszteljék, sőt, mielőtt a sűrüségben eltűnhetett volna, még a negyedik puskás is rásüthetné egyik csövét. Majd minden lövés talált, de csak az első és utolsó volt halálos, mindkettő azonban kurta, minek

következménye az volt, hogy a medve nem esett el azonnal, hanem a hajtók közé csapva, ott iszonyu zene-bonát csinált. Egyik hajtóra már-már rávetette magát s ez csak úgy kerülte ki a bizonyára nem valami barátságos ölelkezést, hogy magát hirtelen a földre vetette s a dombról legurult. A valódi „hajsza“ azonban csak azután kezdődött. Egy órai várakozás után két puskás egynéhány hajtó kíséretében, a megsbesített medve felkeresésére indult s azt órákon át üldözve, csak a kilencedik lövéssel teríthették le. Sajátságos, hogy ezen felbőszített vad a lövésektől annyira irtózott, hogy midőn üldözőinek egyikét dühösen megtámadni készült, egy gyutacs elpattanása — mert az egyik fegyver csütörtököt mondott — elegendő volt arra, hogy teljesen visszariassza.

Igy végződött csornoholovai vadászatunk első s a következő napon még kegyesebb volt irántunk Diana istennő. A derék községi bíró a „Pod szkalku“ nevű erdőrészbe vezetett s miután a végzeteljes két szót „lesz medve“ kimondotta, szokott nyugodtságával a vadászokat igen ügyesen felállította. A hajtás nagyságához képest kevés volt a hajtó s így történhetett az, hogy három medve a hajtásból kiment; kettő azonban, egy kisebb és egy nagyobb, a lövonalig ért, hol két ügyes lövés által leterítettett.

E szerint Csornoholován két nap alatt négy medve esett zsákmányul s nagyon természetes, hogy az eredménnyel teljesen meg voltunk elégedve. Hát még a falusi nép mennyire ujongott midőn eme zab- és más földterménytizedelőket kiterítve látta!

Tegnap még egy pár hajtást csináltunk a csornoholovai határon s a „Lisza pohár“-ban volt is egy medve, de lövésre nem jött; ma pedig a dubrinicsi erdőket hajtottuk meg, minden eredmény nélkül s ezzel végöket érték a felette érdekes medvevadászatok.

Az egészben kevés hajtás volt, melyekben vaddisznó, farkas, szarvas vagy őz ne lett vona; ezekre azonban vagy nem lőttünk, vagy pedig nem lőhettünk.

Holnap kezdődik a már napok óta javában bőgő szarvasokra való cserkészet, melyen gróf Károlyi Győző ur is részt veend. A szarvas mennyiségéből ítélve, ezen vadászat is sikeresnek ígérkezik.

Sztavna, 1881. szeptember 15-én.

Erdészeti Zsebnaptár.

A tapasztalás azt mutatta, hogy a külföldön, nevezetesen Bécsben megjelenő erdészeti zsebnaptáraknak hazánkban igen jó kelendősege van, és hogy nem tisztán idegen ajku szaktársaink körében felelnek meg érezhető szükségletnek, bizonyítja az, hogy csak is egyedül nemzetünk édes nyelvét beszélő szaktársaink többször panaszkodtak magyar nyelven irt, s hazai viszonyainknak megfelelő ily naptár hiánya miatt. Némelyek túl mentek a panaszon, és sürgették ilyennek kiadását. Ily viszonyok között tette erre vonatkozó indítványát Hóman Bálint az erd. egyesület egyik választmányi ülésén; s a választmány a több oldalról nyilatkozó közhangulatnak engedett, midőn az indítványt elfogadta.

Nemcsak az említett okokból üdvözöljük részünkről a naptár megjelenését, de főképen azért, hogy az idegen viszonyok, idegen szükségletek kielégítésére készült munkák helyett, egészen hazai viszonyaink és szükségleteinknek megfelelő zsebnaptárt kap a magyar erdész közönség.

Ámbár a munka még nem kész annyira, hogy a közönség kezeibe szolgáltatható lenne, de már ítélet formálható róla, s az ügy érdekében levőnek vélem, s szakközönségünknek kedves